

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

z dnia 17 listopada 2009 r. *

W sprawie T-143/06

MTZ Polyfilms Ltd, z siedzibą w Mumbaju (Indie), reprezentowana przez adwokata P. De Baere'a,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez N. Khana oraz K. Talabér-Ritz, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 366/2006 z dnia 27 lutego 2006 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1676/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu polietylenu (PET) pochodzącej między innymi z Indii (Dz.U. L 68, s. 6),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: J. Azizi, prezes, E. Cremona (sprawozdawca) i S. Frimodt Nielsen, sędziowie,
sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 grudnia 2008 r.,

II - 4136

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienionego między innymi rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s. 12) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), stanowi:

„8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywożone, na innej uzasadnionej podstawie.

[...]”.

2 Artykuł 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje, po konsultacjach, wycofane przez Komisję odpowiednio w drodze decyzji albo rozporządzenia, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone przez Radę zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem eksporterów wycofujących zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się [...]”.

3 Artykuł 11 ust. 3, 6, 9 i 10 rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„3. Potrzeba trwałego stosowania środków może zostać poddana rewizji [przeładowi], jeżeli jest to zagwarantowane [uzasadnione] z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo, pod warunkiem że upłynął odpowiedni termin co najmniej jednego roku od czasu nałożenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, który to wniosek w dostatecznym stopniu dowodzi potrzeby dokonania tymczasowej rewizji [przeładowi okresowego].

Rewizję tymczasową [przeładowi okresowy] wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyrównania dumpingu i/lub szkody, która nie powinna występować nadal, ani powracać, jeżeli środki zostały usunięte lub zmienione, albo że istniejące środki nie są lub nie są już wystarczające do zapobiegania dumpingowi powodującemu szkodę.

Prowadząc dochodzenie na mocy przepisów niniejszego ustępu, Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie albo czy istniejące środki przynoszą zamierzone wyniki w usuwaniu szkody

poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia. W ostatecznym stwierdzeniu tej kwestii uwzględnia się wszystkie istotne i należycie udokumentowane dowody.

[...]

6. Rewizje [przeeglądy] prowadzone na podstawie niniejszego artykułu wszczyna Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym. Zgodnie z gwarancjami przewidzianymi w rewizji [Jeśli jest to uzasadnione na podstawie przeeglądu,] instytucja Wspólnoty odpowiedzialna za wprowadzenie środków uchyla je lub utrzymuje na podstawie ust. 2, albo uchyla, utrzymuje lub zmienia na podstawie ust. 3 i 4. W przypadku uchylecia środków dla indywidualnych eksporterów, a nie dla kraju jako całości, eksporterzy ci podlegają postępowaniu i mogą automatycznie zostać poddani ponownemu dochodzeniu w każdej kolejnej rewizji prowadzonej [w każdym kolejnym przeeglądzie prowadzonym] dla tego kraju na podstawie niniejszego artykułu.

[...]

9. We wszystkich dochodzeniach w sprawie rewizji [przeeglądu] lub zwrotu, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyty uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia.

10. W każdym postępowaniu prowadzonym na podstawie niniejszego artykułu Komisja bada wiarygodność cen eksportowych zgodnie z art. 2. Jednakże w przypadku podjęcia decyzji o ustaleniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 cenę tę oblicza się

bez redukcji o kwotę uiszczonych ceł antydumpingowych, jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży we Wspólnocie”.

Okoliczności powstania sporu

- 4 Skarżąca, MTZ Polyfilms Ltd, jest spółką prawa indyjskiego produkującą folię z politereftalanu polietylenu (PET), którą wywozi do Wspólnoty Europejskiej i do państw trzecich.
- 5 W dniu 13 sierpnia 2001 r. Rada Unii Europejskiej ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 1676/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz ustanawiające ostateczne pobranie nałożonego cła tymczasowego na przywóz folii z politereftalanu polietylenu pochodzącej z Indii i Republiki Korei (Dz.U. L 227, s. 1). Na podstawie motywu 80 tego rozporządzenia indywidualna stawka cła antydumpingowego została w przypadku skarżącej określona w wysokości 49%.
- 6 Na mocy decyzji 2001/645/WE z dnia 22 sierpnia 2001 r. przyjmującej zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu folii z politereftalanu polietylenu pochodzącej z Indii i Republiki Korei (Dz.U. L 227, s. 56) Komisja Wspólnot Europejskich przyjęła złożone przez skarżącą i przez czterech innych indyjskich eksporterów zobowiązania do wywozu do Wspólnoty folii PET po minimalnych cenach importowych (zwanym dalej „MCI”). MCI były różne dla każdego z eksporterów. W świetle tych zobowiązań przywozy do Wspólnoty folii PET produkowanej przez skarżącą i przez czterech dalszych eksporterów indyjskich zostały zwolnione z cła antydumpingowego zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 1676/2001.
- 7 W dniu 22 listopada 2003 r. na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego Komisja wszczęła częściowy przegląd okresowy rozporządzenia nr 1676/2001 dotyczący formy środków mających zastosowanie do pięciu eksporterów indyjskich objętych MCI. W ramach tego przeglądu Komisja stwierdziła między innymi, że

asortyment rodzajów sprzedawanych produktów i rozpiętość cen w ramach niektórych grup produktów (rozpiętość wartości produktu), a także struktura sprzedaży między różnymi grupami produktów znacznie zmieniły się od czasu przyjęcia zobowiązań w przedmiocie MCI. Ponieważ MCI zostały określone na podstawie asortymentu rodzajów produktów i ich wartości w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, Komisja uznała, że stwierdzone zmiany doprowadziły do tego, że MCI stały się „szczególne”, i że zobowiązania nie były „w dalszym ciągu właściwe”, aby skompensować prowadzący do powstania szkody wpływ dumpingu.

- 8 Po zakończeniu wskazanego przeglądu Rada ustanowiła rozporządzenie Rady (WE) nr 365/2006 z dnia 27 lutego 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1676/2001 i kończące częściowy przegląd okresowy środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu folii z politereftalanu polietylenu (PET) pochodzącej m.in. z Indii (Dz.U. L 68, s. 1). Zgodnie z motywem 25 tego rozporządzenia przyjęcie zobowiązań w przedmiocie MCI zaproponowanych przez skarżącą i czterech innych indyjskich eksporterów powinno zostać wycofane.
- 9 W dniu 4 stycznia 2005 r. Komisja wszczęła kolejny częściowy przegląd okresowy rozporządzenia nr 1676/2001 na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Przegląd ten dotyczył jedynie dumpingu stosowanego przez pięciu eksporterów indyjskich objętych MCI i poziomu stawek cła antydumpingowego. Jego celem było określenie, czy istnieje potrzeba kontynuowania, usunięcia lub zmiany poziomu obowiązujących środków.
- 10 Po zakończeniu wskazanego przeglądu Rada ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 366/2006 z dnia 27 lutego 2006 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii PET pochodzącej między innymi z Indii (Dz.U. L 68, s. 6, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Odtąd indywidualna stawka cła antydumpingowego w zaskarżonym rozporządzeniu wynosiła w przypadku skarżącej 18%.

- 11 Uzasadniając nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego, Rada podkreśliła w motywie 27 zaskarżonego rozporządzenia przede wszystkim, że w odniesieniu do określenia cen eksportowych dochodzenie ma na celu ustalenie, czy poziom dumpingu uległ zmianie oraz czy te zmiany mogą mieć charakter trwały. W tym kontekście określenie cen eksportowych nie może ograniczać się do zbadania zachowania eksporterów w przeszłości. Rada wskazuje, że należy określić, czy ceny eksportowe stosowane w przeszłości dostarczają wiarygodnych wskazówek na temat ich prawdopodobnych cen eksportowych w przyszłości. Rada wskazuje ponadto, że ze względu na fakt, że zobowiązania zostały przyjęte, zbadano w szczególności, czy istnienie takich zobowiązań wpłynęło na ceny eksportowe stosowane w przeszłości, w sposób uniemożliwiający wiarygodne ustalenie na ich podstawie przyszłego rozwoju wywozu.
- 12 Z motywu 28 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że wiarygodność cen sprzedaży stosowanych w wywozie do Wspólnoty przez zainteresowanych eksporterów indyjskich, do których należy skarżąca, została oceniona na podstawie porównania tych cen z MCI ustalonymi w przyjętych zobowiązaniach. W związku z tym zbadano, czy średnia ważona cen stosowanych przez każdego z tych eksporterów była znacznie wyższa od MCI. W przypadku gdy ceny eksportowe były dużo wyższe od MCI, uznano, że zostały one ustalone w sposób wystarczająco niezależny od MCI i że były w związku z tym wiarygodne. Natomiast gdy ceny eksportowe nie były wystarczająco wyższe od MCI, uznano, że zobowiązania wpłynęły na takie ceny, a tym samym nie były one na tyle wiarygodne, aby wykorzystać je do obliczania dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.
- 13 W motywie 30 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzono zasadniczo, że ceny eksportowe stosowane w wywozie do Wspólnoty trzech eksporterów indyjskich, w tym skarżącej, były bardzo zbliżone do MCI, podczas gdy ich ceny eksportowe stosowane w wywozie do państw trzecich były znacznie niższe od cen stosowanych w wywozie do Wspólnoty. Zdaniem Rady fakt ten wskazuje na prawdopodobieństwo, że w przypadku braku zobowiązań ceny stosowane w wywozie do Wspólnoty zostałyby ujednolicone z cenami takich samych rodzajów produktów stosowanymi w wywozie do państw trzecich. W związku z tym, zdaniem Rady, ceny eksportowe tych eksporterów stosowane w wywozie do Wspólnoty nie mogą zostać użyte do celów ustalenia wiarygodnych cen eksportowych w rozumieniu art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Z tego względu, zgodnie z motywem 31 zaskarżonego rozporządzenia, podjęto decyzję o ustaleniu ceny eksportowej tych eksporterów na podstawie ich cen stosowanych przy sprzedaży do państw trzecich.

- 14 Z motywów 33 i 34 zaskarżonego rozporządzenia wynika zasadniczo, że przyjęcie jako podstawy cen eksportowych stosowanych w wywozie do państw trzecich, a nie w wywozie do Wspólnoty nie opiera się na stosowaniu art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego, natomiast zgodnie z celami przeglądu okresowego wynikającymi z art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia jest to uzasadnione potrzebą oceny prawdopodobieństwa utrzymania cen stosowanych w wywozie do Wspólnoty w przyszłości i w konsekwencji określenia prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu.
- 15 Zgodnie z motywem 48 zaskarżonego rozporządzenia margines dumpingu został ustalony dla każdego eksportera na podstawie porównania między średnią ważoną wartością normalną a średnią ważoną ceną eksportową, na podstawie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego. Z motywu 49 w związku z motywem 56 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że znaczne zmniejszenie indywidualnych marginesów dumpingu uzasadnia zmianę rezydualnego cła antydumpingowego, którego wysokość została określona zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W przypadku skarżącej, w którym ze względu na brak wiarygodności cen eksportowych w wywozie do Wspólnoty cena eksportowa została ustalona na podstawie cen stosowanych w wywozie do państw trzecich, margines dumpingu został określony w wysokości 26,7% (motywy 50 i 54 zaskarżonego rozporządzenia).
- 16 Zgodnie z motywami 51–56 zaskarżonego rozporządzenia ta modyfikacja rezydualnego cła antydumpingowego opiera się zasadniczo na stwierdzeniu trwałego charakteru zmian okoliczności związanych z dumpingiem względem sytuacji istniejącej w czasie pierwotnego dochodzenia zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 maja 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

18 Postanowieniem prezesa piątej izby Sądu z dnia 13 listopada 2006 r. Komisja została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań Komisji.

19 Po przekazaniu sprawy początkowo piątej izbie, postanowieniem prezesa Sądu z dnia 6 lutego 2007 r. została ona następnie przekazana trzeciej izbie. Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa. Ponieważ sędzia sprawozdawca nie mógł uczestniczyć w posiedzeniu, postanowieniem z dnia 17 stycznia 2008 r. prezes Sądu przekazał sprawę trzeciej izbie.

20 W ramach środków organizacji postępowania Sąd zwrócił się do Rady z pytaniami na piśmie. Rada spełniła to żądanie w terminie.

21 Na rozprawie w dniu 9 grudnia 2008 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

22 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

23 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Co do zakresu wniosku o stwierdzenie nieważności

- 24 Na wstępie należy wskazać, że zaskarżone rozporządzenie ustanawia ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii PET dokonywany przez kilka spółek.
- 25 Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w całości, jednak przedstawiając zarzuty i argumenty, ogranicza się do zakwestionowania zgodności z prawem ustalenia ceny eksportowej w odniesieniu do niej.
- 26 Należy w tym względzie stwierdzić, że ewentualna bezprawność tego ustalenia wpłynie na zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia jedynie w zakresie, w którym

nakłada ono cło antydumpingowe na skarżącą. Bezprawność ta nie wpłynie natomiast w żaden sposób na zgodność z prawem innych części zaskarżonego rozporządzenia, a w szczególności ceł antydumpingowych nałożonych na inne spółki.

27 Ponadto z orzecznictwa wynika, że jeżeli rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe nakłada różne stawki cła na szereg spółek, danej spółki dotyczą indywidualnie jedynie te przepisy, które nakładają na nią konkretne cło antydumpingowe i określają jego wysokość, nie zaś te przepisy, które nakładają cło antydumpingowe na inne spółki, dlatego też skarga takiej spółki jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim ma na celu stwierdzenie nieważności tych przepisów rozporządzenia, które odnoszą się wyłącznie do niej (zob. wyrok Trybunału z dnia 15 lutego 2001 r. w sprawie C-239/99 *Nachi Europe*, Rec. s. I-1197, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

28 W tych okolicznościach, mając na uwadze zarzuty i argumenty przedstawione przez skarżącą na poparcie skargi, wnioski o stwierdzenie nieważności należy interpretować w ten sposób, że zmierza on jedynie do stwierdzenia nieważności w części zaskarżonego rozporządzenia — w zakresie, w którym nakłada ono ostateczne cło antydumpingowe na skarżącą.

Co do istoty

29 Skarżąca kwestionuje zasadniczo zastosowaną przez Radę w zaskarżonym rozporządzeniu metodę określania ceny eksportowej. Podnosi ona trzy zarzuty zmierzające do podważania tej metody — po pierwsze zarzut dotyczący naruszenia art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego, po drugie zarzut dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 i 3 oraz art. 11 porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103) zawartego w załączniku I A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), i po trzecie zarzut braku podstawy prawnej i naruszenia zasady pewności prawa.

W przedmiocie braku podstawy prawnej

- 30 W ramach zarzutów pierwszego i trzeciego skarżąca przedstawia argumenty zmierzające do wykazania, iż brak jest podstawy prawnej dla zastosowanej w zaskarżonym rozporządzeniu metody określania ceny eksportowej skarżącej. Zdaniem Sądu właściwe jest łączne zbadanie tych argumentów.

— Argumenty stron

- 31 W trzecim zarzucie, dotyczącym braku podstawy prawnej, skarżąca podnosi, że w zaskarżonym rozporządzeniu Rada nie wskazuje podstawy prawnej dla zastosowanej metody określania ceny eksportowej i ogranicza się jedynie do stwierdzenia w motywie 34, że metoda ta nie opiera się na art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego. Po raz pierwszy w odpowiedzi na skargę Rada wskazuje art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jako właściwą w tym zakresie podstawę prawną. Jednakże mając na uwadze, że każdy przegląd okresowy powinien być przeprowadzony zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, przepis ten nie ma żadnego wpływu na wybór właściwej podstawy prawnej dla określenia ceny eksportowej skarżącej.
- 32 W ramach pierwszego zarzutu, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego, skarżąca podnosi po pierwsze, że obliczenie ceny eksportowej jest uregulowane w tych przepisach i że ich zastosowanie do dochodzeń w sprawie przeglądu okresowego jest wyraźnie przewidziane w art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego, przy czym w ramach tych dochodzeń brak jest szczególnej metody obliczania. Skarżąca jest zdania, że analiza prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu dokonana przez Komisję w trakcie dochodzenia w sprawie przeglądu jest pozbawiona znaczenia i nie powinna wpłynąć na obliczenie marginesu dumpingu. Skarżąca wskazuje ponadto, że art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla obliczania ceny eksportowej, ponieważ nie zawiera jakiegokolwiek wskazówki, która umożliwiłaby określenie metody obliczania marginesu dumpingu i, a fortiori, ceny eksportowej.

33 Rada podnosi, że w niniejszej sprawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi właściwą podstawę prawną dla metody zastosowanej celem określenia ceny eksportowej.

34 Wybór tej metody został podyktowany wskazanym w art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wymogiem, by w ramach dochodzenia w sprawie przeglądu okresowego zbadać, czy okoliczności związane z dumpingiem uległy istotnej zmianie. W związku z tym instytucje odrzuciły ceny eksportowe stosowane przez skarżącą w wywozie do Wspólnoty, albowiem ceny te nie odzwierciedlały trwałej zmiany w polityce cenowej cen skarżącej, stanowiąc jedynie zwykły skutek MCI. Wniosek ten jest uzasadniony stwierdzeniem, że ceny eksportowe stosowane przez skarżącą w wywozie do Wspólnoty były średnio wyższe od MCI jedynie o 7%, podczas gdy były one o 12% wyższe od stosowanych przez nią cen eksportowych w wywozie do państw trzecich. Ponieważ ceny stosowane przez skarżącą w wywozie do Wspólnoty nie zostały ustanowione niezależnie od MCI, nie były one wiarygodne i nie mogły być uwzględnione przy określaniu ceny eksportowej. „Najbardziej logiczna” metoda polegała w związku z tym na określeniu ceny eksportowej w oparciu o ceny sprzedaży stosowane przez skarżącą w wywozie do państw trzecich.

35 Co się tyczy argumentu skarżącej, wedle którego możliwość zastosowania art. 2 rozporządzenia podstawowego do dochodzeń w sprawie przeglądów jest przewidziana w art. 11 ust. 9 i 10 tego rozporządzenia, Rada wskazuje w odpowiedzi na skargę po pierwsze, że art. 11 ust. 9 umożliwia instytucjom zastosowanie w trakcie przeglądu innej metody od metody stosowanej w ramach pierwotnego dochodzenia, jeśli okoliczności uległy zmianie. W tym względzie Rada wskazuje, że wpływ zobowiązań w przedmiocie MCI mających zastosowanie w okresie objętym dochodzeniem na ceny stosowane przez skarżącą stanowi zmianę okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Ponadto Rada podnosi, że art. 11 ust. 9 i 10 nie eliminuje konieczności ustalenia przez instytucje, czy zmiana dotycząca dumpingu lub szkody ma charakter trwały i, w związku z tym, czy zmiana ta uzasadnia zmianę w zakresie środków.

36 W odpowiedziach na skierowane przez Sąd pytania na piśmie i w uwagach przedstawionych podczas rozprawy Rada sprecyzowała, że nie zamierza oprzeć swej obrony na art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego jako podstawy prawnej dla metody obliczania ceny eksportowej zastosowanej w taki sposób jak w niniejszej

sprawie i że powołanie przez nią w odpowiedzi na skargę zmiany okoliczności faktycznych nie powinno być interpretowane przez Sąd ani w powyższy sposób, ani jako zmierzające samo w sobie do uzasadnienia odstąpienia od metody obliczania marginesu dumpingu przewidzianej w art. 2 wskazanego rozporządzenia.

- 37 Rada wskazuje ponadto, że zaproponowane przez skarżącą rozróżnienie pomiędzy analizą prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu i obliczeniem marginesu dumpingu jest błędne, ponieważ celem dochodzenia w sprawie przeglądu jest ustalenie, czy marginesy dumpingu uległy zmianie i czy ewentualne zmiany mogą zostać uznane za trwałe, co uzasadniałoby uchylenie lub zmianę istniejących środków antydumpingowych.

— Ocena Sądu

- 38 Na wstępie należy przypomnieć, że skarżąca zarzuca instytucjom brak oparcia oceny wiarygodności stosowanej przez nią ceny eksportowej w wywozie do Wspólnoty na kryteriach ustanowionych w art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego. Rada podnosi zasadniczo, że odstąpienie od metody przewidzianej w art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego jest uzasadnione koniecznością dokonania zgodnie z art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia weryfikacji trwałego charakteru każdej zmiany mogącej prowadzić do uchylenia lub zmiany istniejących środków w ramach przeglądu okresowego.
- 39 W związku z tym należy zbadać, czy art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi wystarczającą podstawę prawną dla odstąpienia od kryteriów mających zastosowanie przy określaniu ceny eksportowej, takich jak kryteria ustanowione w art. 2 ust. 8 i 9 tego rozporządzenia.

40 W tym względzie należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte po zakończeniu przeglądu okresowego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, którego przepisy definiują warunki wszczęcia i główne cele tego rodzaju przeglądu. Zgodnie z art. 11 ust. 3 akapit drugi „rewizję tymczasową wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyrównania dumpingu”. Artykuł 11 ust. 3 akapit trzeci przewiduje, że prowadząc dochodzenie w sprawie przeglądu „Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie”.

41 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że Rada mogła skutecznie powołać się na art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, by stwierdzić wystąpienie istotnych zmian okoliczności związanych z dumpingiem, i że po potwierdzeniu trwałego charakteru tych zmian miała ona prawo do przyjęcia wniosku, że należało dokonać zmiany rezydualnego cła antydumpingowego (motyw 56 zaskarżonego rozporządzenia). Natomiast art. 11 ust. 3 wskazanego rozporządzenia nie przewiduje, by Rada miała prawo do zastosowania w ramach przeglądu okresowego, jak uczyniła to w niniejszym przypadku, niezgodnej z wymogami ustanowionymi w art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego metody określenia ceny eksportowej, powołując się na konieczność dokonania oceny cen stosowanych przez zainteresowanych eksporterów w przyszłości.

42 Z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika, że zasadniczo w ramach przeglądu instytucje są zobowiązane do stosowania tej samej metody — włącznie z metodą określania ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego — która została użyta przy pierwotnym dochodzeniu prowadzącym do nałożenia cła antydumpingowego. Ten sam przepis przewiduje odstępstwo umożliwiające instytucjom zastosowanie innej metody niż metoda użyta podczas pierwotnego dochodzenia wyłącznie wówczas, gdy nastąpiła zmiana okoliczności, odstępstwo, które należy jednak interpretować ściśle. Ponadto z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika, że przy stosowaniu danej metody należy uwzględnić przepisy art. 2 i 17 rozporządzenia podstawowego.

- 43 W związku z powyższym, zarówno w ramach przeglądu okresowego, jak również w ramach pierwotnego dochodzenia instytucje są co do zasady zobowiązane do określania ceny eksportowej zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 44 Pomimo wyraźnego wskazania art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w motywie 49 zaskarżonego rozporządzenia i twierdzenia Rady, wedle którego okoliczności mające decydujące znaczenie dla ceny eksportowej skarżącej rzeczywiście uległy zmianie pod wpływem zobowiązań w przedmiocie MCI, Rada jasno wskazała w swych odpowiedziach na przedstawione na piśmie pytania Sądu i w uwagach złożonych podczas rozprawy, że nie zamierzała powołać się na odstępstwo przewidziane w art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Przeciwnie, celem uzasadnienia zastosowania metody określania ceny eksportowej stanowiącej odstępstwo od metody zastosowanej w ramach pierwotnego dochodzenia i od kryteriów przewidzianych w art. 2 ust. 8 i 9 wskazanego rozporządzenia, Rada ograniczyła się do powołania art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia.
- 45 Należy stwierdzić, że art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje jakiegokolwiek wyraźnego odstępstwa od zasady zawartej w art. 11 ust. 9, wedle której określanie ceny eksportowej powinno być dokonywane zgodnie z przepisami art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego.
- 46 Ponadto w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek wskazówek pozwalających na przyjęcie, że cele leżące u podstaw art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego włącznie z ewentualną koniecznością przeprowadzenia analizy cen stosowanych przez zainteresowanych eksporterów w przyszłości prowadzą do udzielenia właściwym instytucjom dorozumianej kompetencji do zastąpienia metody przewidzianej w art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego metodą opartą na tego rodzaju analizie.

47 Z orzecnictwa wynika bowiem, że istnienie dorozumianej kompetencji regulacyjnej, która stanowi odstępstwo od zasady kompetencji powierzonych ustanowionej w art. 5 akapit pierwszy WE, powinno być oceniane w sposób zawężający. Jedynie wyjątkowo takie dorozumiane kompetencje są dopuszczane w orzecznictwie i tylko pod warunkiem, że są one niezbędne dla zapewnienia skuteczności (effet utile) postanowień traktatu lub określonego rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 9 lipca 1987 r. w sprawach połączonych 281/85, od 283/85 do 285/85 i 287/85 Niemcy i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 3203, pkt 28; wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawie T-240/04 Francja przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4035, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

48 Należy w tym względzie stwierdzić, że skuteczność art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jest w dużej mierze zapewniona w związku z faktem, że instytucje dysponują szerokim zakresem uznania w ramach badania konieczności utrzymania istniejących środków włącznie z możliwością dokonania oceny polityki cenowej zainteresowanych eksporterów w przyszłości.

49 Jeżeli natomiast została przeprowadzona ocena tej konieczności i instytucje postanowiły zmienić istniejące środki, to przy określaniu nowych środków są one związane art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, który udziela im kompetencji i wyraźnego obowiązku do stosowania metody przewidzianej w art. 2 tego rozporządzenia.

50 Z powyższego wynika po pierwsze, że w ramach określania ceny eksportowej rzekoma kompetencja instytucji do dokonywania oceny na przyszłość nie jest konieczna dla zapewnienia skuteczności art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a nawet jest wykluczona na mocy art. 11 ust. 9 tego rozporządzenia, i po drugie, że rzekoma kompetencja wynikająca z pierwszego ze wskazanych przepisów nie ma pierwszeństwa przed wyraźnymi kompetencjami przewidzianymi w drugim z tych przepisów w związku z art. 2 tego rozporządzenia.

- 51 W konsekwencji art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie może stanowić podstawy prawnej, która w ramach określania ceny eksportowej dawałaby instytucjom prawo do odstąpienia od zastosowania metody ustanowionej w art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym, odstępując od tej metody i określając cenę eksportową na podstawie kryteriów nieprzewidzianych we wskazanych przepisach, Rada przyjęła zaskarżone rozporządzenie w oparciu o błędną podstawę prawną.
- 52 W związku z powyższym należy uwzględnić zarzuty pierwszy i trzeci w zakresie, w jakim dotyczą one braku podstawy prawnej, i w konsekwencji stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia w zakresie dotyczącym skarżącej bez konieczności badania zarzutów i argumentów dotyczących naruszenia art. 2 ust. 1 i 3 oraz art. 11 porozumienia o stosowaniu artykułu VI GATT z 1994 r. i dotyczących naruszenia zasady pewności prawa.

W przedmiocie kosztów

- 53 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżącej obciążyć ją kosztami postępowania.
- 54 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Sądu instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Komisja, która przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady, pokryje zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 366/2006 z dnia 27 lutego 2006 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1676/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu polietylenu (PET) pochodzącej między innymi z Indii w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na MTZ Polyfilms Ltd.**
- 2) **Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez MTZ Polyfilms. Komisja Wspólnot Europejskich pokrywa własne koszty.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 listopada 2009 r.

Podpisy